

Verjeti vase in v druge

Teološka fakulteta, s svojimi prostori razporejena okoli lepo urejenega atrija na Poljanski cesti 4, daje zatočišče vse več študentom, ki se tukaj učijo skoraj vsega, kar opredeljuje naša življenja. Predvsem pa spoznavajo pomen raznovrstnih odnosov, v katere vstopamo skozi življenje. Zdi se, da je to osnovno vodilo, ki prežema to ugledno staro ustanovo, nikakor odmaknjeno od aktualnih izzivov in sodobnega življenja.

Fakulteta, ki je bila leta 1919 ena od petih ustanovnih članic **Univerze v Ljubljani**, že od začetkov omogoča šolanje za duhovniški poklic. A je njen predmetnik bistveno širši. V svojem poslanstvu – poučevanju o odnosu med Bogom, svetom in človekom – **Teološka fakulteta** ponuja tudi izobrazbo s področij religiozije in etike ter zakonskih in družinskih študijev in družinske terapije. Uči torej, kako človeku na različne načine ter skozi razumevanje sebe in sveta pomagati k polnemu, zdravemu, osmišljenemu življenju. Pri tem odlično sodelujejo tudi z drugimi fakultetami, denimo z medicinsko.

Da prestopiš prag **Teološke fakultete**, torej ni »verski« pogojev. »Med nami so dobrodošli in sprejeti vsi – verniki katerekoli religije in neverniki, dobro in intenzivno sodelujemo tudi z drugimi verskimi skupnostmi,« ponosno poudari dekan doc. dr. Tadej Stegu. Njihovi (nekdanji) študentje delujejo na nadvse raznovrstnih področjih – v kulturi in umetnosti, socialnem varstvu, pravu, novinarstvu in politiki ter seveda pastoralni in duhovništvu. »S študijem pomagamo oblikovati ljudi, ki bodo s svojim znanjem ter s svojo držo, komunikacijo in delovanjem prispevali k boljši družbi,« pravi dekan.

Je to smisel študija na **Teološki fakulteti**, vprašam študenta, ki me pozdravita z izjemno krepkim stiskom roke. Neža Tomažič, študentka programa Človek in medosebni odnosi ter predsednica študentskega sveta, pravi, da poskuša skozi študij svoje življenje osmisliti tako, da bo lahko pomagala drugim: »Pri tem mi šola, v kateri vladajo sproščeni, domačni in odprti odnosi, res pomaga.« Tudi meni se med obiskom zdi, da sicer stare, a lepo obnovljene in urejene prostore napolnjujejo sloga, povezanost, mir in spoštljivost med vsemi. Ko izrazim svoje opažanje, vsi prikimajo.

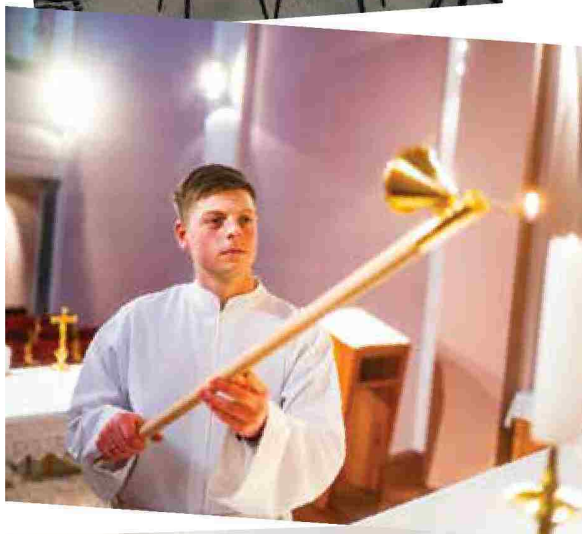
Žiga Kreft, študent 5. letnika teologije, ki se šola za duhovnika, Nežino idejo smisla nekoliko obrne: »V ta študij in duhovništvo sem bil poklican. To božjo voljo sem sprejel. Smisel mojega študija so tako v prvi vrsti drugi in odnos z njimi, seveda pa kmalu zatem tudi jaz.« Prav učinkovite komunikacije z drugimi se tukaj izdatno učijo, Žiga kar mimogrede navrže življenjsko

modrost: »Če do ljudi prideš z odgovori, ne poslušajo. Če do njih pristopiš z vprašanji, pa se odpre polje odnosa.«

Na fakulteti se dogaja še veliko več kot samo akademsko delo. Praznujejo dan **Teološke fakultete** in kostonjev piknik, tisti, ki želijo, se lahko vsak četrtek pridružijo maši v kapele (in pici po maši, kot dodaja Žiga), študentje se med seboj družijo na družabnih večerih in prireditvah, organizirajo izmenjave študentov in vikend srečanja. Atrij kdaj celo postane nogometno igrišče, navsezadnje imajo celo svojo ekipo za futsal. »A ker smo ponižni, zmago prepuštimo nasprotnikom,« v smehu komentira Žiga. Na dodiplomski in doktorski stopnji študija je 392 študentov, od teh jih je okoli 91 na enoti v Mariboru. Majhna fakulteta pomeni več druženja.

»Dodatna prednost našega študija je, da lahko študentje izberejo tudi dvopredmetni študij in izbirne predmete z drugih področij,« pojasnjuje prodekanja prof. dr. Barbara Simonič. »Precej slušateljev pa se vpisuje tudi v naše programe vseživljenjskega učenja – morda sodnika zanima področje družinske dinamike, pedagoginjo geštalt pedagogika, redovnico pa duhovno izpopolnjevanje.«

Profesorji se ne družijo le s študenti, ampak tudi med seboj. Za razliko od večine fakultet ima teološka zbornico – prav takšno, kot jo poznamo iz osnovne in srednje šole. »Pomembno se nam zdi, da se profesorji med odmori ne umikajo samo v svoje kabinete, ampak da imajo prostor, v katerem lahko izmenjujejo svoje izkušnje, ideje, kjer razpravljajo,« pravi

NI ŠE KONEC.
OBRNITE STRAN!

 ŠTUDIRAMO

TEOLOŠKA FAKULTETA UČI, KAKO ČLOVEKU SKOZI RAZUMEVANJE SEBE IN SVETA POMAGATI K OSMIŠLJENEMU ŽIVLJENJU.

dekan. Da, tudi odnosi med profesorji so ključni za dobro vzdušje na fakulteti.

Teološka fakulteta predvsem v programu Človek in medosebni odnosi v zadnjih letih doživlja pravi razcvet – zanimanja je več kot možnosti. Prav oblikovanje te smeri študija kaže, da fakulteta stopa v korak s časom. Družbene spremembe v zadnjih 50 ali 60 letih so bile namreč zelo intenzivne. Človek si postavlja vse več vprašanj – zakaj živi, kam gre, kaj je sploh smisel, če bo nekoč umrl. Vsak enkrat v življenju pride do točke, ko se vpraša o smislu. »Religija je bila nekoč bolj dogmatska, manj osebna, tudi mi si nismo na tak način zastavljali teh vprašanj,« dopolni moje razmišljanje dekan doc. dr. Stegu. »Danes pa pomoč na psihološkem področju ni več tabu in prav je, da tudi v teologiji pomagamo iskati odgovore na eksistencialna vprašanja in na vprašanja odnosov s seboj, s svetom in z Bogom.«

V vse bolj kompleksnem svetu tako tudi teologija dobiva nove dimenzije. Ljudje smo vse bolj povezani, a vse bolj osamljeni. Vse več izbire imamo, a smo zato tudi bolj zmedeni. »Tako se vedno znova vrnemo k osnovnim, prastarim vprašanjem ne glede na to, kaj se dogaja okoli nas. Zato tudi osnove predmetnika naše fakultete

ostajajo, obogatimo pa ga seveda z vsebinami za sodobni čas,« pravi prodekanja prof. dr. Simonič.

Ena takih vsebin je multimedijско izobraževanje. Zelo je namreč koristno, da je študent Teološke fakultete tudi dober komunikator. V sobici v najvišjem nadstropju fakultete imajo dobro opremljen multimedijški studio, v katerem študenti vadijo govor in nastop pred kamero. »A ne le to,« nadaljuje prof. dr. Simonič, »pri raziskovalnem delu, denimo, številne projekte naslanjamo na sodobne vsebine, tudi na digitalizacijo in umetno inteligenco. To je neskončen svet etičnih vprašanj, na katera še nimamo odgovorov. In prav je, da jih v sklopu Teološke fakultete in raziskovalnega dela iščemo.« Hkrati se, kot razkriva predmetnik, odgovorno soočajo tudi z izzivi Cerkve kot ustanove. Te študenti poglobljeno obravnavajo pri predmetih, kot so moralna teologija, kanonsko pravo in pastoralna teologija.

Vse te teme se skupaj z najrazličnejšimi posvjetnimi vprašanji pojavljajo v monografijah in revijah, ki jih izdajajo. Poleg poljudnoznanstvene revije Tretji dan ter znanstvenih revij Bogoslovni vestnik in Acta Ecclesiastica Sloveniac objavljajo še revijo, ki ima dialog že v imenu – Edinost in dialog. Dialog je eno temeljnih načel fakultete. A v njem se lahko vselej pojavi drugačna mnenja. »Problem« vprašam. »Nikoli,« zatrdi Neža. »V resnici nas vsi spodbujajo, da razmišljamo na svoj način – drugače, a nas hkrati učijo, da moramo znati svoje mnenje tudi argumentirati.« Žiga pa se spet vrne k vprašanju, ki si jih postavljamo. »Teh je vedno več kot odgovorov. Toda ni pravih in napačnih vprašanj! Super je, ker nas je v mojem letniku samo

10 in so zato debate lahko res globoke. Vendar je pri duhovniškem poklicu posebnost: naloga duhovnika ni, da širi svojo modrost in mnenje, ampak modrost vere. Se pa pri vajah in seminarjih zagotovo veliko posvečamo retoriki.« To je opaziti. Žiga in Neža se izražata neverjetno artikulirano, premišljeno, prijetno.

Zato me sploh ne začudi, ko ju dekan Stegu dopolni in pove, da študente spodbujajo, da se že v času študija vključujejo v prakso, da gredo med ljudi. »Vključujejo se v humanitarno delo, prostovoljstvo, v delo s skavti in mladimi, se kulturno udeležujejo ... pomembno je, da imajo stik z ljudmi, zaradi katerih so tukaj, kjer so.«

Vse izkušnje študijskih in obštudijskih dejavnosti očitno dajejo študentom veliko življenjsko širino. Učijo se o vseh religijah, o verovanju – ne le v Boga, ampak tudi vase in v druge –, o tem, kako pomembno je, da najprej poslušamo in potem spregovorimo, ter o tem, da smo to, kar so naši odnosi do vseh in vsega okoli nas. Vendarle se tukaj med študijem ne osvaja le znanje, ampak se oblikujejo ljudje. To je velika odgovornost za uslužbenca fakultete, pomislim. »Je, a s tem nismo obremenjeni. Je pa zato res pomembno, da razumemo svoje delo s študenti kot poslanstvo,« odgovori prodekanja Simonič, dekan pa sklene: »In da v to, kar učimo, verjamemo, da to živimo ter da tudi mi nismo odtujeni od sebe. Le tako smo lahko iskreni.«